

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vesne Vrbetić, kao predsjednice vijeća, te Ileana Vinja, mr. Branka Zmajevića, Josipa Budinskog i Dražena Tripala, kao članova vijeća i višeg sudskog savjetnika Vojimira Katića, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Đ. M. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH i dr., odlučujući o žalbama opt. Đ. M. i državnog odvjetnika, podnesenim protiv presude Županijskog suda u Vukovaru od 11. siječnja 2002. godine broj K-42/01, u sjednici održanoj dana 23. kolovoza 2006. godine, u nazočnosti zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Radovana Šanteka,

p r e s u d i o j e:

Žalbe opt. Đ. M. i državnog odvjetnika odbijaju se kao neosnovane i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom oglašen je krivim opt. Đ. M. zbog učina kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, te je uz primjenu odredaba o ublažavanju kazne osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri godine.

Ujedno je taj optuženik obavezan na snaganje troškova kaznenog postupka u ukupnom iznosu od 1.000,00 kuna.

Istovremeno, temeljem čl. 340. st. 3. Zakona o krivičnom postupku, oslobođeni su od optužbe opt. M. S., opt. M. M., opt. S. E. i opt. D. T. da bi počinili kaznena djela genocida iz čl. 119. OK ZRH i ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, činjenično i pravno opisanih u izreci te presude.

Sukladno tome, ovi optuženici oslobođeni su i od dužnosti snaganja troškova kaznenog postupka, te je odlučeno da isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Konačno, temeljem odustanka državnog odvjetnika od optužbe, odbijena je optužba protiv opt. J. O. da bi počinio kaznena djela genocida iz čl. 119. OK ZRH, i ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Protiv te presude žale se opt. Đ. M. i državni odvjetnik.

Opt. Đ. M. se žali po svom branitelju V. O., odvjetniku iz V., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženik oslobodi od optužbe, odnosno da se ta presuda ukine i u pobijanom djelu vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Državni odvjetnik pobija osuđujući i oslobađajući dio prvostupanjske presude zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a osuđujući dio i zbog odluke o kazni, s prijedlogom da se ta presuda u pobijanom dijelu ukine i vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, a podredno da se osuđujući dio presude preinači tako da se opt. Đ. M. izrekne primjerena stroža kazna.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je opt. Đ. M. po svom branitelju, u kojem pobija žalbene navode ističući njihovu neosnovanost, te predlaže da se ta žalba u odnosu na njega kao neosnovna odbije.

Prije održavanja sjednice vijeća, sukladno čl. 373. st. 1. ZKP-a, spis je dostavljen Glavnom državnom odvjetniku Republike Hrvatske na dužno razgledanje, a spis je vraćen s prijedlogom da se žalba opt. Đ. M. kao neosnovana odbije, dok da se žalba nižeg državnog odvjetnika uvaži i postupi u pravcu njegovog žalbenog prijedloga.

Žalbe nisu osnovane.

U odnosu na osuđujući dio prvostupanjske presude

Suprotno tvrdnji žalbe opt. Đ. M., sud prvog stupnja je pravilno našao dokazanim da se u inkriminiranom ponašanju tog optuženika stječu svi elementi bića kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Žalitelj u žalbi samo paušalno tvrdi da je izreka pobijane presude nejasna, nerazumljiva i proturječna obrazloženju i razlozima presude, ne navodeći pri tome o kojoj se povredi ovdje radi i u čemu bi se ona konkretno sastojala, pa kako ista povreda nije nađena niti ispitivanjem presude po službenoj dužnosti, to istaknuti žalbeni osnov bitne povrede odredaba kaznenog postupka nije ostvaren.

Nema proturječnosti u zaključivanju prvostupanjskog suda vezano za oblik krivnje s kojim je optuženik postupao. Utvrđenje suda da je optuženik imao ovlasti odrediti sudbinu svakog zarobljenika, činjenično je pitanje koje nije u proturječju s zaključkom suda da je optuženik kritične prilike tukao ošt. M. M. s izravnom namjerom da kršenjem pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilnom stanovništvu nanese teške tjelesne ozljede. Navodi žalbe se tom dijelu, de facto, svode na pobijanje utvrđenog činjeničnog stanja.

Pobijajući činjenične zaključke suda prvog stupnja, optuženik ističe da je iskaz ošt. M. M. tendenciozan i neuvjerljiv, te vjerojatno dan iz osвете, zbog čega mu se ne može vjerovati. Iako je optuženik kritičnog dana doista bio nazočan u prostorijama stanice milicije u Š., on nije nikoga tukao, dapače, on je pokušavao spasiti što više privedenih osoba, pa je tako spasio svjedoke S. G. i J. V.. Pogrešan je zaključak suda da bi osuđenik imao ovlasti odrediti sudbinu svakog zarobljenika, jer je on bio samo slučajni prolaznik i osoba bez funkcije i ovlasti da direktno donosi odluke.

Napominje da ga u postupku ne tereti niti jedan od saslušanih svjedoka, osim oštećenika. Osim toga, u postupku nije dokazano točno vrijeme i starost zadobivenih ozljeda, a postojeća liječnička dokumentacija nije vjerodostojna, jer je oštećenik tučen u prostorijama milicije prije dolaska optuženika i to najvjerojatnije od strane pripadnika vojske JNA. Kako nema niti jednog očevica događaja, a nesporno je da je optuženik za vrijeme oružanog sukoba spasio pojedine obitelji hrvatske nacionalnosti, smatra da nema dokaza da bi on počinio inkriminirano kazneno djelo.

Nasuprot tome, ovaj Vrhovni sud smatra da je sud prvog stupnja, na temelju decideranog i uvjerljivog terećenja svjedoka M. M., koje je potkrijepljeno pribavljenom liječničkom dokumentacijom, te mišljenjem sudsko medicinskog vještaka, osnovano utvrdio da je optuženik poduzeo inkriminirane radnje koje pravno sadrže sve elemente kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.

Oštećenik M. M., kako u istrazi, tako i na glavnoj raspravi, okolnosno i uvjerljivo tvrdi da ga je optuženik kritične prilike fizički zlostavljao i tukao željeznom šipkom, kada je i čuo da mu je od udara po leđima napukla lopatica, što je potvrđeno liječničkom dokumentacijom i medicinskim vještačenjem na okolnost mehanizma nastanka te ozljede.

S obzirom da je oštećenik, neposredno nakon događaja, dulje vrijeme bio zatočen u srpskom logoru B., jasno je da nije bio u mogućnosti odmah ishoditi liječničku dokumentaciju, ali iz naknado sačinjene anamneze nedvojbeno proizlazi da su kod oštećenika već kod primitka u logor dijagnosticirani prijelomi rebara s desne strane od II do X, prijelom nosne kosti, te prijelom desne lopatice, a te povrede su, po mišljenju liječnika vještaka, same za sebe i u svom zbiru, okvalificirane kao teške tjelesne ozljede. Stoga nikakove dvojbe nema da te povrede potiču upravo od kritičnog događaja.

Identitet opt. Đ. M. također nije upitan, jer optuženik priznaje da je kritične zgrade bio u kontaktu sa oštećenikom, a oštećenik ga prepoznaje na glavnoj raspravi i uvjerljivo ponavlja svoje terećenje prilikom suočenja s optuženikom govoreći „sigurno je on, neka kaže ako nije“.

U tom kontekstu, nebitno je utvrđenje da li je optuženik u vrijeme događaja nosio civilnu ili SMB uniformu, kada sam priznaje da je kritične noći bio nazočan u „miliciji“ kada su drugi ispitivali oštećenika. Prirodno je da se oštećenik tog podatka ne mora točno sjetiti, obzirom na dulji protek vremena.

Slijedom toga, pobijanje ocjene vjerodostojnosti iskaza svjedoka M. M. svodi se na subjektivnu preocjenu dokaza od strane samog žalitelja i pobijanje sudačkog uvjerenja suda

prvog stupnja, koje uvjerenje je argumentirano i pokrepljeno materijalnim dokazom, čime je u skladu s načelom slobodne ocjene dokaza u sudskom postupku.

Okolnost da je optuženik, nedvojbeno, pomogao nekim građanima hrvatske nacionalnosti spriječivši njihovo maltretiranje i odvođenje u srpske logore, nije odlučno za postojanje samog kaznenog djela, ali je zato našlo dovoljnog odraza prilikom odluke o visini kazne. Upravo zato jer je optuženik spasio neke hrvatske građane, sud prvog stupnja s pravom zaključuje da je on uživao povjerenje okupatorskih snaga, pa se tako, kao njihov pripadnik i zatekao u stanici milicije u Šidu. To, međutim, ne isključuje učin predmetnog kaznenog djela.

S timu vezi, promašen je i navod žalbe da optuženik nije imao svojstvo organiziranog pripadnika okupacijske vojne ili političke vlasti, kada on u svojoj obrani sam priznaje da je odmah mobiliziran u redove JNA zbog čega je zadužio uniformu i naoružanje, a što potvrđuju i drugi svjedoci.

Time su, dakle, u cijelosti dokazane kriminalne radnje za koje je optuženik oglašen krivim, a primijenjena je i odgovarajuća odredba materijalnog prava, slijedom čega nije ostvaren niti daljnji žalbeni osnov povrede kaznenog zakona.

Nasuprot tome, nije u pravu državni odvjetnik kada smatra dokazanim i ostale kriminalne radnje ovog optuženika iz optužnice. Naime, u okviru predmetnog kaznenog djela, optuženik je terećen i da je zarobio S. M., te pljačkao namještaj i bijelu tehniku iz kuća prognanih Hrvata.

Međutim, s obzirom da svjedok S. M. na glavnoj raspravi izričito tvrdi da su ga zarobili S. S. i druge njemu nepoznate osobe, koje su ga kasnije i tukle, dok opt. Đ. M. te prilike uopće nije vidio, i to kako prilikom zarobljavanja, tako niti kasnije za vrijeme zatočenja, sud prvog stupnja osnovano zaključuje da taj navod optužnice nije dokazan.

Isto tako, nije dokazano niti da bi optuženik pljačkao imovinu hrvatskih građana, jer za to u spisu ne postoji niti jedan dokaz, dok svjedok V. Š., suprotno tvrdnji žalbe državnog odvjetnika, u svom iskazu ne tereti optuženika, već navodi da ona nema saznanja o tome što se u selu događalo.

Stoga, a jer ovi navodi optužnice nisu dokazani, sud prvog stupnja ih je s pravom ispustio iz činjeničnog opisa predmetnog kaznenog djela, te je o tome u obrazloženju svoje presude dao valjane razloge koje prihvaća i ovaj Vrhovni sud.

Što se tiče visine izrečene kazne optuženiku za počinjeno kazneno djelo, ovaj Vrhovni sud ocjenjuje da je kazna zatvora u trajanju od tri godine u svemu primjerena, jer odgovara okolnostima konkretnog slučaja i ličnosti samog opt. Đ. M..

Nije u pravu državni odvjetnik kada predlaže strože kažnjavanje.

Ovo iz razloga što okolnosti istaknute u njegovoj žalbi, u stvari, predstavljaju elemente predmetnog kaznenog djela i time se ne mogu optuženiku dvostruko cijeniti još i kod odluke o kazni. Neka posebna upornost u ponašanju optuženika nije utvrđena, niti ona proizlazi iz iskaza saslušanog oštećenika.

S druge strane, činjenica je da je optuženik samoinicijativno pomogao svjedoku J. V. i S. G. na način da je za njih „garantirao“, što ti svjedoci potvrđuju navodeći da ih je optuženik spasio, te da su samo zahvaljujući njemu pušteni iz zatvora na slobodu. To je svakako značajna olakotna okolnost koja ukazuje da je optuženik, iako pripadnik neprijateljskih snaga, u slučaju tih svjedoka imao dovoljno savjesti i moralne odgovornosti da se u tim teškim i opasnim uvjetima pobješnjele nacionalne netrpeljivosti, kao pripadnik srpskog naroda, založi za Hrvate, a što je i za njega moglo imati negativne posljedice. Nažalost, tako nije postupio i u odnosu na ošt. M. M., pa ostaje za zaključiti da je optuženik upravo na primjeru tog oštećenika dokazivao svoju neupitnu odanost srpskim okupacijskim snagama.

Slijedom toga, uzevši u obzir i druge olakotne okolnosti tj. činjenicu da je optuženik obiteljski čovjek, otac troje djece, te da nije ranije, a niti kasnije osuđivan, sud prvog stupnja je s pravom ocijenio da sve te okolnosti, u svojoj ukupnosti, predstavljaju osobito olakotne okolnosti koje opravdavaju ublažavanje izrečene kazne ispod zakonom zapriječenog minimuma.

Istovremeno, nema uvjeta za još blaže kažnjavanje, kako se to pledira u žalbi optuženika, jer su sve naprijed nabrojane okolnosti već našle dovoljnog odraza u visini izrečene kazne.

Stoga, žalbe optuženika i državnog odvjetnika nisu osnovane.

U odnosu na oslobadajući dio prvostupajnske presude

Nije u pravu državni odvjetnik kada smatra da su tijekom postupka prikupljeni potrebni dokazi o tome da su opt. M. S., opt. M. M., opt. S. E. i opt. D. T. također počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Prije svega, treba reći da se u žalbi državnog odvjetnika više ne ističe pravna kvalifikacija kaznenog djela genocida iz čl. 119. OKZ RH, kako su ovi optuženici bili terećeni, već se smatra da njihovu kriminalnu djelatnost treba označiti samo u okviru kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, i zato ih oglasiti krivim. S tim u vezi žalba nije podnesena zbog povrede kaznenog zakona.

Državni odvjetnik nalazi da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno. Ističe se da je svjedok A. J. tijekom istražnog postupka teretio opt. M. M. i opt. M. S. za fizički napad i maltretiranje njegovih roditelja I. i R. J., posljedicom čega su oni preminuli. Također, taj svjedok je u istrazi i na glavnoj raspravi teretio opt. M. S. da ga je tukao u stanici milicije smještenoj u kuću Đ. C., a koji iskaz sud prvog stupnja neosnovano otklanja. Također, ističe se da su svjedoci S. L. i V. B. tijekom istrage teretili opt. M. M. radi pljačke imovine hrvatskih građana, pa tako kuće krznara S. iz T.. U pogledu opt. S. E., ističe se da je svjedok I. M. tijekom istrage ustvrdio da je taj optuženik iz kuće njegovih roditelja ukrao i prodao kobilu s ždrjetom, što ukazuje da je otimao imovinu Hrvata. Konačno, podsjeća da je svjedok S. M. tijekom istrage izričito teretio opt. D. T. radi zarobljavanja i odvođenja u zatvor, te fizičkog maltretiranja. Stoga smatra da je pravilnom ocjenom iskaza ovih svjedoka, trebalo spomenute optuženike oglasiti krivima zbog učina kaznenog djela ratnog zločina iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Nasuprot tome, ovaj Vrhovni sud smatra da je sud prvog stupnja, na temelju opsežno i valjano provedenog dokaznog postupka, činjenično stanje pravilno i potpuno utvrdio, te je osnovano zaključio da nema pouzdanih dokaza temeljem kojih bi se sa sigurnošću mogla utvrditi inkriminirana djelatnost ovih optuženika.

Suština žalbe državnog odvjetnika svodi se na pokušaj preocjene vjerodostojnosti iskaza svjedoka A. J., S. L. i S. M., koji su tijekom istrage, u većoj ili manjoj mjeri, teretili optuženike, ali su na glavnoj raspravi izmijenili svoje iskaze tvrdeći da su u istrazi pogrešno shvaćeni, jer da ovi optuženici nisu počinitelji predmetnih kriminalnih radnji, već su to druge, za sada, nedostupne osobe.

Sud prvog stupnja poklanja vjeru iskazima svjedoka A. J., S. L. i S. M. danim na glavnoj raspravi, dok dijelu iskaza svjedoka A. J. s glavne rasprave, u kojem on tereti opt. M. S. da ga je zajedno s drugim osobama tukao u stanici milicije, ne vjeruje. Sud prvog stupnja detaljno analizira zašto su ti svjedoci različito iskazivali u istrazi i na glavnoj raspravi, vodeći pritom računa da se radi o oštećenima, pripadnicima hrvatske nacionalnosti, koji nemaju motiva ekskulpirati optuženike od odgovornosti za srpska zlodjela počinjena tijekom Domovinskog rata, osim ako to doista nije istina.

Takvu ocjenu vjerodostojnosti iskaza svjedoka prihvaća i ovaj Vrhovni sud, jer je ista životno logična i uvjerljiva. Doista, kojeg bi motiva imao ošt. A. J. pogodovati optuženicima M. S. i M. M. vezano za pogibiju svojih roditelja koji su mučki ubijeni od strane pripadnika srpskih okupacijskih snaga? U odgovoru na to pitanje sud prvog stupnja pravilno uočava da su svjedoci tijekom istrage, koja se u jednoj fazi vodila protiv ukupno 53 okrivljenika, iskazivali uopćeno, tj. nisu se mogli decidirano očitovati o svakom pojedinom okrivljeniku, tim više jer su poneki istog imena i prezimena. Stoga ti svjedoci na glavnoj raspravi, suočeni s pojedinim optuženicima i njihovim konkretnim terećenjima, iskreno iskazuju da su u istrazi govorili o drugim osobama, odnosno da su bili krivo shvaćeni, uz izričitu napomenu "da je ovo sada istina". Stoga, u nedostatku drugih dokaza, sud prvog stupnja osnovano oslobađa opt. M. S. i opt. M. M. za učin djela pod točkom a) izreke oslobađajuće presude.

Isto tako, što se tiče kriminalnih radnji za koje je oslobođen opt. M. S. pod točkom b) izreke pobijane presude, treba reći da nitko od saslušanih oštećenika, pa tako svjedoci S. M., P. D., Ž. G., D. H., S. G. i B. Š., ne terete opt. M. S. da bi ih zajedno s drugim tamo navedenim osobama svakodnevno batinao u stanici milicije smještenoj u kući Đ. C.. Upravo suprotno, oni terete druge osobe, a opt. M. S. tamo nisu vidjeli. Dapače, svjedok J. V. izričito tvrdi da je bio nazočan kada su ošt. A. J. tukle druge osobe, a ne optuženik.

Zbog toga, a i zato što svjedok A. J. pokazuje znatnu nesigurnost i proturječje prilikom prepoznavanja optuženika i njegove braće V. i G. S., te uopće ne može odrediti optuženikovu dob, niti ga fizički opisati, sud prvog stupnja valjano ocjenjuje da je terećenje tog svjedoka ozbiljno dovedeno u sumnju, kako samo za sebe, tako i u vezi s drugim iskazima svjedoka, zbog čega ne može, samo po sebi, predstavljati pouzdani osnov za donošenje osuđujuće presude. Ovakvu ocjenu provedenih dokaza prihvaća i ovaj Vrhovni sud, tim više što se niti žalbom ovo zaključivanje ne dovodi s uspjehom u sumnju.

U odnosu na opt. M. M., također nije dokazano da bi pljačkao imovinu mještana hrvatske nacionalnosti, pa tako uzimao stvari iz krznarske radnje. Prije svega, ovaj optuženik se teretio i da je tjerao na prinudni rad stanovništvo hrvatske nacionalnosti, te čuvao stražu ispred stanice milicije, o čemu u spisu uopće nema dokaza, niti to sada u žalbi tvrdi državni odvjetnik. S druge strane, svjedok S. L. koji je za ovog optuženika u istrazi tvrdio da je zajedno s drugima odvezio stoku iz hrvatskih kuća i da su opljačkali kuću krznara, na glavnoj raspravi iskazuje da je prilikom terećenja mislio na brata optuženika M. M., osobu pod nadimkom Č. a ne na optuženika. U istrazi je krivo shvaćen u pogledu identiteta počinitelja. Zbog toga, a imajući u vidu da je svjedok V. B., na kojeg se poziva žalba, u međuvremenu preminuo dana 21. travnja 1999. godine, zbog čega njegov iskaz iz istrage nije mogao u kontradiktornom postupku biti podvrgnut neposrednoj ocjeni od strane raspravnog vijeća, već je isti samo pročitao, sud prvog stupnja valjano ocjenjuje da niti za taj navod optužnice nema dovoljno pouzdanih dokaza.

Zaključak o nedostatku dokaza još je uočljiviji u odnosu na terećenje opt. S. E. da bi krao imovinu Hrvata i to tako što je uzeo konje od V. M. Ošt. V. M. nije bio nazočan kritičnom događaju, već ima saznanja iz pričanja svog oca I. M. i svjedoka M. Đ. i Đ. M.. Međutim, svjedok I. M. izričito iskazuje da je sam uhvatio kobilu i predao ju opt. S. E. s molbom da mu on sačuva konja u svojoj štali, kako ga ne bi odvele srpske okupacijske snage. Govora nema o tome da bi optuženik primjenjivao nekakvu prisilu ili da bi sam upregnuo kobilu, već je to učinio svjedok. Ovakav iskaz svjedoka potpuno je suglasan obrani ovog optuženika koji tvrdi da je konja i ždrijebe preuzeo na molbu I. M., neko vrijeme ih je čuvao u svojoj štali, a potom su nepoznate osobe, za vrijeme njegova odsustva iz sela, odveli konje u nepoznatom pravcu. Isto tako, svjedoci M. Đ. i Đ. M. samo znaju da su konj i ždrijebe bili u posjedu optuženika, ali ne i kako je on do njih došao, tj. nemaju saznanja da bi ih on silom oduzeo. Stoga se iz ovako prikupljenih dokaza doista ne može zaključivati o tome da bi ovaj optuženik pljačkao imovinu hrvatskog stanovništva, pa tako ukrao sporne konje.

Konačno, na temelju izmijenjenog iskaza svjedoka ošt. S. M., valjano je oslobođen od optužbe i opt. D. T..

Taj optuženik je terećen da je zarobio S. M. i odveo ga u stanicu milicije, gdje ga je tukao po tijelu. Iako je oštećenik tijekom istrage teretio optuženika, u svom iskazu na glavnoj raspravi tvrdi da ga uopće u prostorijama zatvora nije vidio, da ga ovaj nije tukao, a predočene razlike obrazlaže time što je prilikom ranijeg ispitivanja bio zbunjen i krivo shvaćen. Izričito tvrdi da je istina ono što je rekao na glavnoj raspravi, tj. da ga taj optuženik nikada nije tukao. S obzirom da nema nikakvih materijalnih dokaza u vidu liječničke dokumentacije, niti drugih dokaza koji bi potvrđivali navode optužnice, sud prvog stupnja s pravom vjeruje iskazu oštećenika s glavne rasprave, poglavito zato što ovaj nema motiva pogodovati osobi koja ga je navodno tukla.

Kako slijedom izloženog, argumenti žalbe nisu takvog značaja da bi s uspjehom doveli u sumnju pravilnu ocjenu dokaza od strane suda pravog stupnja i na temelju njih izvedene zaključke, to i ovaj Vrhovni sud smatra da nema dovoljno pouzdanih dokaza o učinu inkriminiranih kaznenih djela, pa optuženike treba osloboditi od optužbe.

Budući da navodi žalbe nisu osnovani, a ispitivanjem prvostupanjske presude nisu utvrđene povrede na koje ovaj Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, u smislu čl. 379. st. 1. ZKP-a, trebalo je odlučiti kao i izreci ove drugostupanjske presude, sukladno čl. 387. ZKP-a.

U Zagrebu, 23. kolovoza 2006. godine

Zapisničar:
Vojimir Katić, v.r.

Predsjednica vijeća:
Vesna Vrbetić, v.r.